

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟ

Εύχαριστημένος από τον εαυτόν του, εύτυχης, ο χρηματιστής κ. Χρυσόβαυλος Χρυσουούτης, έμπηκε μέσα στο νέο σπίτι του, στην οδόν 'Ακομηνάτου, εύθυμος και τραγουδώντας ένα παλιό της πατρίδος του τραγούδι:

Στάπα και στο ξαναλέω
πάλι θέλεις να στο πώ ;
Ξεκαλτσώνωτη στη βρύση
άλλοτε να μη σε δώ...

Τό τραγουδούσε, όταν φτωχό παιδί ξεκίνησε απ' το χωριό του, ζητώντας τύχη στην 'Αθήνα, και τό τραγουδάει πάντοτε μέσα του και μυστικά, τώρα πού συνήνησε και καθαλλίκεψε την τύχη πού ζητούσε και τό τραγουδάει, είπαμε πάντοτε, όσάκις καμιά είδησι εύχάριστη, περι κέρδους σοβαροϋ, τού τηλεφωνούν από τό Χρηματιστήριο.

Τώρα είνε μέγας και πολύς. Σπιτάρα στην 'Αθήνα, στη Γλυφάδα έπαυλι, σχέσεις με μεγάλους, τσάγια με ύφυπουργούς, τιμές και δόξες άπειρες, άπολαύσεις, διασκεδάσεις και νύφες όσες θές...

Γιά τούτο ακριβώς, επιδιορθώνει και αυτός τό σπίτι του, τό επιπλάρει, τό στολίζει, γιατί θά δεχθῆ σε λίγες μέρες, την έπίσκεψη πολυφέρνου νύμφης, άνεψιάς σημαίνοντος πολιτικού, ισχυροϋ έν ισχυροίς, μεγάλου έν μεγάλοις, όνομαστοϋ, έν, παρά πολύ, όνομαστοίς, τού κ. Πολυκάρπου Καταφέρνη, νύμφης πολυφέρνου μελισταλάκτου και ώραιάς, γαρνιρισμένης με προίκαν σοβαράν και διακεκοσμημένης με ύποσχέσεις δι' αυτόν χαρτοφυλακίου ύφυπουργοϋ τών Οικονομικών, εις μέλλον προσεχέστατον.

— "Ε, θρέ, έπιχειρήσεις πού θά γίνουν... "Επρεπε λοιπόν να φανῆ και αυτός άντάξιος της μελλούσης συντρόφου της ζωής του, και της ώραιάς τούτης αναβάθρας, από την όποιαν και διά της όποιας θά τρυγουσε και όλες τις δόξες της πολιτικής και όλα του ισχυροϋ τά κέρδη και τις άπολαύσεις.

Πώς να μη τραγουδήση τό λοιπόν εύθυμος και εύτυχης και εύχαριστημένος από τον εαυτόν του, τό παλαιό τραγούδι του;

Στάπα και στο ξαναλέω...
πάλι θέλεις να στο πώ ;

— Λοιπόν, κύριε, τί θέλετε να χρωματίσω ;

"Ένας κοντός κακομοίρης και ραιθόπους και με πρόσωπον ώσαν Μπερτόδουλος, άδύνατος, σαν ξηροψημένος τσίρος, έπρόβαλεν από την πόρταν. "Ητανε ό μογοιατζής.

— "Α, είσαι ό έλαιοχρωματιστής; Θά περάσης τις πόρτες ένα χέρι...

— Από μέσα θά τις χρωματίσω ή απ' έξω;

— Από μέσα ή απ' έξω! Και από τις δυό μεριές. Δεν ξέρεις τη δουλειά σου!... Τί ρωτάς;

— Ποιά δουλειά μου; Από μέσα σάς ρωτάω, θά αρχίσω πρώτα ή απ' έξω ;

— "Ωχ, άδερφέ, είσαι ήλιθιος! "Αρχισε να μογοιατίζης από μέσα, από τό έσωτερικό.

— Πώς; Ποιό έσωτερικό;

— Μά τό Θεό, αυτός είνε τρελλός! Να από τό μέρος της πόρτας, πού είνε πρὸς τά έδω. Αυτό είνε τ' από μέσα τό έσωτερικό. Τί διάολο μου στείλαν αυτόν τον παλαβόν!... Για ίδες πώς χρωματίζει !... Βρέ παιδί μου, έχεις θάψει πόρτες κι' άλλοτε ;

— Πόρτες όχι!

— 'Αλλά, τί ;

— Παπούτσια. "Ημουνα λουστρος στην 'Ομόνοια. Κ' είχα μεγάλο σιλωατήριον στην Πόλι. Δοβλεψα και στην 'Αμερική. Χρωμάτισα κι' ούρανοξύστες...

— Λουστρος στην 'Ομόνοια! Ούρανοξύστες στην 'Αμερική!... "Αξαφνα χτυπάει τό τηλέφωνο. 'Ο κ. Χρυσουούτης τρέχει.

— "Αλλά... 'Αλλά... 'Εγώ, μάλιστα. 'Εκεί... "Α, έσύ είσαι Κυριάκο;... Ναι... Πώς; Πώς; Πώς είπες ; Δεν άκούω καλά. Για έπανάλαθέ το... Κλέφτες; Πώς;... πώς ;... πού ;... πώς;... πώς;... Δεν καταλαβαίνω... Πώς ;

— Καλό είνε φκιασμένο, άφεντικό; 'Ο έλαιοχρωματιστής με τό πινέλλο του, πού στάζει καταγής μογοιές, άπάνω στο χαλί, στέκεται σαν χαζός, μπροστά του.

— Τί θέλεις ;

— 'Ετελείωσα.

— "Όλες τις πόρτες ;

— "Όχι, μιά μοναχά, αλλά από μέσα.

— Τελείωσε λοιπόν και τις άλλες.. Τί ρωτάς;... Λοιπόν, άλλο... άλλο... Κυριάκο, για λέγε, σε παρακαλώ... Πώς είπες;... Κλέφτες μέσα στην έπαυλι μου, στη Γλυφάδα;...

— 'Αφεντικό!

— ...Δυό κλέφτες μέσα στο δωμάτιο μου;...

— 'Αφεντικό...

— Τί θέλεις, θρέ;

— Να μογοιατίσω και άπόξω ;

— Και ρωτάς ;

— Με τό ίδιο χρώμα και απ' έξω ;

— "Αί στο διάολο από δώ... Λοιπόν Κυριάκο; "Όχι, να με συγχωρής, δεν είπα σύ να πās στο διάολο!... Τό είπα στον χρωματιστή, πού έχω έδω πέρα και θάφει τις πόρτες του σπιτιοϋ... Λοιπόν... Είνε μέσα στην κάμαρη οι κλέφτες... Γιατί δεν φωνάζεις την αστυνομία;... Δεν μπορείς;... Γιατί ;...

'Αδύνατον ; Γιατί αδύνατον;... Είσαι στα καλά σου!... Μά είνε φοβερόν!...

— 'Αφεντικό.

— Τί θέλεις ;

— Χρωμάτισα κι' έξω...

— Μωρέ! δεν ξέρεις τη δουλειά σου;... "Αρχισε τις άλλες

τό λοιπόν... Τί κάθεται ; Πώς πώς, Κυριάκο;... "Όχι, θρέ άδερφέ... Δεν πρόκειται για σένα. 'Οδηγώ αυτόν τον μογοιατζή πού δεν ξέρει τη δουλειά του... Δυό κλέφτες, είπες ; Είσαι θέβαιος ;... Μά μέρα, μεσημέρι!... Τί θρασύτης, για όνομα Θεοϋ... Μά δεν ύπάρχει ασφάλεια λοιπόν;... Δεν ύπάρχει Κράτος;... Χά, καλά!... Πρόσεξε μήπως φύγουν!... "Εστειλες στην αστυνομία την γυναίκα σου ; Καλά... (Γυρίζει άξαφνα και βλέπει τον έλαιοχρωματιστή να χρωματίζει τό πιάνο και τά μπιμπελό). Βρέ, θρέ... θρέ σύ... Βρέ τρελλάθηκες, μωρέ;... Γκρεμοτσακίσου, απ' εκεί, γιατί θά σοϋ σπάσω τό κεφάλι!... (Ξαναχτυπάει τό κουδοϋνι). 'Εμπρός Κυριάκο, λέγε σε παρακαλώ... Είνε ακόμα μέσα οι λησταί;... Τί κάνουν;... Δεν ξέρεις;... Φοβάσαι ν' άνεθής;... Μωρέ, μπράβο!... Καλόν φύλακα έβαλα στο σπίτι μου!... (Γυρίζει κατά τον μογοιατζή και τον βλέπει να μογοιατίζει και τους τοίχους). — Βρέ, χαμένε, θρέ... Βρέ, πάει ή ταπετσαρία και... Βρέ, γκρεμοτσακίσου, εί-

'Ο κύριος Πολύκαρπος Καταφέρνης, ό μέλλον πενθερός του.

*'Η μάλλον πέφτει σε μιά πολυθρόνα...

καί τοῦ χρόνου, δηλαδή, παληάνθρωπε... Μοῦ τηλεφωνεῖς ἐσὺ καί οἱ ἄλλοι κουβαλοῦνε... "Ἄχ, Θεούλη μου, κοντεύω νά παραφρονήσω!... Πῶς ;... Πῶς ;... Τί ἔκαμες;... Τί;.. 'Ἄλλό... 'Ἄλλό... Δέν ἀπαντᾷς;... 'Ἄλλό... 'Ἄλλό... 'Ἐμπρός... Θεέ μου, πλέον δέν βαστῶ... Κανείς δέν ἀπαντάει... Πῶς;... 'Ἐσὺ εἶσαι, Κυριάκο;... Καί ὁ λωποδύτης τί ἀπόγινε;... Ποιὸς λωποδύτης; Αὐτὸς ποῦ ἦταν στό τηλέφωνο... Μὰ εἰσθε στὰ καλά σας, ὄλοι;... Δέν εἶσαι οὔτε ὁ Κυριάκος;... 'Ἀλλά τότε ποιὸς εἶσαι, τὲ λοιπόν;... 'Ο κ. Χαράλαμπος!... Ποιὸς κύριος Χαράλαμπος!... "Ἄ, σεῖς εἰσθε, κύριε Χαράλαμπε... Καλή σου μέρα... Μὴ ρωτᾷς, τί ἔπαθα!... Πῶς; Ἰὰ ξέρεις ὄλα!... "Ὀλα;... Πῶς τὰ ἔμαθες;... Ἰνπᾶ!... 'Ἀπὸ ποῦ τηλεφωνεῖτε;... 'Ἀπὸ ποῦ;... 'Ἀπὸ τὴν ἔπαυλί μου, στὴν Γλυφάδα;... Κ' οἱ κλέφτες;... Ποῖοι κλέφτες;... Πῶς ποῖοι κλέφτες!... Οἱ κλέφτες ποῦ μοῦ γυμνώσανε αὐτοῦ τὸ σπίτι... Τοὺς ἐπιάσατε ;... "Ὀχι;... Φύγαν;... "Ὀχι;... Εἶνε ἀπάνω ἀκόμα;... "Ὀχι;... Τότε!... Δέν καταλαβαίνω τίποτε..."

Πῶς ; Καί τοῦ χρόνου;... Καί τοῦ χρόνου νά με κλέψουν;... "Ὀχι;... Τότε τί καί τοῦ χρόνου, τὸ λοιπόν ;... Πῶς;... Πῶς; Εἶνε σήμερα Πρωταπριλιά καί μοῦ παίξατε μιὰ φάρσα!... Πῶς;... Πῶς;... Στείλατε, σεῖς καί τὸν μπογιατζῆ ;... Δέν ἐνοῶ!...

'Ἡ φωνὴ τώρα ἀπὸ τὸ τηλέφωνο ἀκούεται δυνατὰ πολὺ.

— 'Ὁ μπογιατζῆς, κύριε Χρυσοπούτη, εἶνε ἓνας ἄνθρωπος τοῦ κ. Πολυκάρπου Καταφέρνη, τοῦ μέλλοντος πεθεροῦ σου, ποῦ σοῦ τὸν στείλαν ἐπὶ τούτω, γιὰ νά γελάσουμε, λιγάκι σήμερα, Πρωταπριλιά, ὅπως καί σοῦ τηλεφωνήσαμε στὰ ψέματα πῶς σοῦ γυμνώσανε τὴν ἔπαυλι, ἐδῶ πέρα.

— 'Ὡραία τὰ ἀστεῖα καί ἡ φάρσες σας, μὰ τὸ Θεό. Καί ἡ ζημίες ποῦ μοῦ ἔκαμε αὐτός; Αὐτὸς ποῦ μοῦ χάλασε τὸ σπίτι!...

— Ποιὲς ζημίες;

— Ποιὲς ζημίες; Μοῦ ἔβαψε καί μοῦ κατέστρεψε ὄλα τὰ ἔπιπλα.

— Μὴ φοβᾶσαι. Δέν ἦταν ἐλαιόχρωμα, ἦταν νερομπογιά... Μὲ λίγο νερό, θὰ φύγουν. Μὴ στενοχωρεῖσαι καί τοῦ χρόνου μὲ τὴ γυναικούλα σου.

— Καί τοῦ χρόνου, μὲ τὴ γυναικούλα μου, ἐσκέφθη ὁ κύριος Χρυσοπούτης, αὐτὴ, τοῦ χρόνου, δέν θὰ τὴν θάψουν, βέβαια, θάφεται μονάχη της...

Καί κάθεται ἀπηυδασιμένη ἀπὸ τὴ συγκίνησι, ἀλλὰ καί ἀπὸ τὴν ἀνεκδήλωτο χαρὰ, ποῦ ἴσται ὄλα ψέματα, σὲ μιὰ πολυθρόνα.

Δέν πρόφθασε καλὰ-καλὰ νά ξαπλωθῆ καί νά πάλιν, σὰν φάντασμα, ὁ μπογιατζῆς, μπρυστὰ του.

— 'Ἀφέντη, τί θέλεις ἀκόμα νά σοῦ μπογιατιῶ ;

— "Ἄ, ἐδῶ εἶσαι, θρὲ, ἀκόμα σὺ ;

— Ναι. Νά θάψω τίποτε ἀκόμα ;

— Ναι, θάψε... Βάψε μου τὸν ἡμεροδείκτη, σὲ παρακαλῶ, γιὰ νά μὴ θλέπω τὴ σημερινὴ ἡμερομηνία...

— Τί εἶπατε, ἀφεντικό ;

— Τί εἶπα:

Ἐτῶπα καί σὸ ξαναλέω

πάλλ θέλεις νά σὸ πῶ ;

Βάψε μου τὸν ἡμεροδείκτη...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΗΣ ΔΟΥΚΙΣΣΗΣ

'Ὁ διάσημος ἠθοποιὸς Μπαρού εἶχε ἐρωτικές σχέσεις μὲ μιὰ δούκισσα, ἡ ὁποία ὅμως δέν τὸν δεχότανε παρά μόνο τὴ νύχτα γιὰ νά μὴ λήθῃ ὁ κόσμος πῶς ἀγαπάει ἓνα «θεατρίνο».

'Ὁ Μπαρού, πειραγμένος γι' αὐτό, ἀποφάσισε μιὰ μέρα, νά πάη νά τὴν ἐπισκεφθῆ τὸ ἀπόγευμα, τὴν ὥρα ποῦ δεχότανε τίς ἐπισκέψεις της.

'Ἡ δούκισσα, μόλις τὸν εἶδε νά μπαίνει σὸ σαλόνι της, ὅπου ἦταν συγκεντρωμένη ἡ ἀφρόκρεμα τῆς κοινωνίας, τάχασε καί ἐκοκκίνισε... 'Ἀμέσως ὅμως συνῆλθε καί μὲ περιφρονητικὸ ὕφος τοῦ εἶπε:

— Τί γυρεύετε ἐδῶ, κύριε ;

— Τόν... νυχτικὸ μου σκουῖφο ! ἀπάντησε ἐτοιμότατα ὁ ἠθοποιός...

ΤΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ

Τὸ «Μπουκέτο» συνεπὲς πρὸς τὰς ὑποσχέσεις του ἐξικολουθεῖ νά ἐκδίδη, χάριν τῶν ἀναγνωστῶν του ἓνα ἐκλεκτὸν αἰσθημαντικὸν ρωμάντζο μηνιαίως. Αἱ ἐκδόσεις μας αὐταὶ θὰ συνεχισθοῦν καί εἰς τὸ μέλλον, χωρὶς διακοπὴν.

Εἴμεθα βέβαιοι ὅτι τὸ ἀναγνωστικὸν μας κοινὸν θὰ ἐκτιμῆ καί θὰ ὑποστηρίξη τὴν προσπάθειάν μας αὐτήν. Καί αὐταὶ αἱ ἐφημερίδες διέκοψαν ἤδη τὰς μηνιαίας ἐκδόσεις των. Μόνον τὸ «Μπουκέτο» τὰς ἐξακολουθεῖ καί θὰ τὰς ἐξακολουθήσῃ καί εἰς τὸ μέλλον κομψᾶς, ἐπὶ ἐκλεκτοῦ χάρτου, χαρίζοντας τοιοῦτοτρόπως εἰς τοὺς φίλους του ἐξαιρετικὰς φιλολογικὰς ἀπολαύσεις.

Τὴν 11ην τρέχ. (Μέγα Σάββατον) θὰ κυκλοφορήσῃ τὸ ἀριστούργημα τοῦ Πῶλ Φεβᾶλ-πατρὸς «Ο ΩΡΑΙΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ ΛΑΓΓΚΑΡΝΤΕΡ».

Μέχρι σήμερον ἐξεδόθησαν τὰ κάτωθι ἐκλεκτὰ ἔργα:

“ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ,,

“Ἡ ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ,,

“Ἡ ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ,,

“ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ,,

“ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ,,

“Ὁ ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ,,

“ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ,,

“ΑΠ' ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ,,

“ΠΙΣΤΟΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ,,

ΟΙ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ

Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ

Ἡ ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

"Ὅσοι δέν ἐπρυλάβατε νά προμηθευθῆτε τὰ ἀνωτέρω βιβλία, δύνασθε νά τὰ πάρετε ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας, ὁδὸς Λέκα ἀριθ. 7, μὲ 4 οἰαδήποτε δελτία καί δραχ. 8.

'Ἀπὸ τὰς παλαιότερας ἐκδόσεις τοῦ «Μπουκέτου» δίδονται εἰς τὰς ἀναγνώστας μας μὲ τὰ ἴδια δελτία καί δραχμὰς 5 διὰ τὰς 'Ἀθήνας καί 6 δραχμὰς διὰ τὰς ἐπαρχίας τὰ ἐξῆς βιβλία:

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ

Τοῦ Ρ. ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ

Ἡ ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ

Τῆς ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ

Ἡ ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ

Τοῦ ΕΡ. ΜΥΡΖΕ

Ἡ ΣΟΝΙΑ

Τῆς ΓΚΡΕΒΙΑ

Καί Αἱ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ

Τοῦ ΕΝΤΓΑΡ ΠΟΕ

(δύο τόμοι ἕκαστος δραχ. 5 διὰ τὰς 'Ἀθήνας)

(καί 6 διὰ τὰς 'Επαρχίας)

Καί τὰ ὀκτῶ περίφημα

ἩΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,,

ποῦ τιμῶνται δραχ. 25, πρὸς 5 δραχ. ἕκαστον διὰ τὰς 'Ἀθήνας καί 6 διὰ τὰς 'Επαρχίας ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν.

Διὰ τὸ 'Ἐξωτερικὸν ἐπὶ πλέον τὰ ταχυδρομικὰ ἔξοδα.

Εἰδοποιοῦνται ὅμως οἱ ἀναγνώσται μας, ὅτι τὰ βιβλία αὐτὰ πρέπει νά τὰ ζητήσουν ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας, καθ' ὅσον δέν θὰ σταλῶσιν εἰς τὰ κατὰ τ' ἄλλους Πρακτορεῖα τῶν ἐφημερίδων.